

Drinkaren

"Stadsresan"

Bred - vid sin häst i grän - den en gos - se syn - tes stå; han strök sin vän på
län - den, de frö - so bå - da två, ty da - gens gyll - ne pi - lar ej
värm - de luf - ten mer, med kväl - lens kal - la i - lar ett snö - slask tyst föll ner.

De sågo på varandra,
det var som hästen sagt:
— Du som är fri må vandra
och se vad som är bragt
vår herre att förgäta,
att vi stå båda här,
och intet ha att äta,
fast hungern oss förtär.

Och gossen lydde trogen
den stumma vännens blick.
Och bävande till krogen
att söka far han gick.
Förskräckt han tycktes glänta
på dörren: — Kom nu far,
ty hemma de oss vänta
och ute snöstorm far.

Stäng dörren, gosse, genast!
röt fadern, rusig nu.
Jag rår mig själv allenast,
se efter hästen du!
Jag svarar själv för risken
och Grälle skall nog få
traktering utav piskan,
så det skall hemåt gå.

Med sorg i sena stunden,
gick gossen åter ned
till hästen som stod bunden
och frös och svalt och led.
Till skarpa nordanbyar
slog vinden hastigt om
och snön från mörka skyar
i stora massor kom.

Ännu en gång till krogen
gick gossen: Kom nu far,
ty annars genom skogen
sig aldrig hästen tar.
Han fryser så han skakar
och intet hö han får.
Och hemma mamma vakar
och undrar hur det går.

— Följ gossen! sade alla,
som sutto inne nu.
— Vad lyster er befalla?
— Tyst bonde, vad vill du?
Du är ju överlastad.
Men snart tog grälet slut
och gossens far blev kastad
på dörren snöpligt ut.

Fast gossen honom hjälpte
på benen strax framåt,
på nytt den druckne stälpte
det blev en sorglig stråt.
Det kan förstås förresten
hur färden tog sig ut.
Till genomfrusna hästen
de kommo dock till slut.

Då värmdes djurets leder,
när drinkar'n tömmen fick.
Och under slag och eder
det efter vägen gick.
Snart pinglet ifrån klockan,
som under bringan satt
förstumades i tjockan
uti den mörka natt.

Och snön i drivor yrde
hårt kölden grep var lem.
De vet ej vart de styrde,
men de kom aldrig hem.
Man tror att fadern stälpte
ur släden med sin son.
Då ingen honom hjälpte,
sprang hästen därifrån.

När andra dagens morgon
i gryning syntes stå.
Folk sprungo hela dagen
att söka liken två.
Men först när stjärneblösen
om kvällen tänt sin brand.
De funno liken, gossen
höll troget faderns hand.

Och längre in i skogen
den stackars hästen stod
i selen, ännu trogen
med kallt och isigt mod.
Hans stela ögon lyste
så klart i månens sken,
att starka karlar ryste
i både märke och ben.

Det var som hämnden tände
sitt eld i deras blod
och efter döden sände
en maning, där de stod.
Förbannad vare krogen
som åstadkommer slikt.
Det var så hemskt i skogen,
så tyst, så vålnadsligt.

Carl Boberg